

REPTILIAN ALIENS

A

BOOK OF MESSAGES

By: Sundiata Xian Tellem

**РЕПТИЛОИДНИТЕ
ИЗВЪНЗЕМНИ
Книга на Мемес**

Сундиата Ксиан Телем

Copyright © 2004 by Sundiata Xian Tellem

ISBN : Softcover 1.4134.7266-4

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the copyright owner.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to any actual persons, living or dead, events, or locales is entirely coincidental.

This book was printed in the United States of America.

To order additional copies of this book, contact:

Xlibris Corporation

1-888-795-4274

www.Xlibris.com

Orders@Xlibris.com

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ	9
ЧАСТ ПЪРВА: РЕПТИЛОИДНИТЕ ИЗВЪНЗЕМНИ ПРОИЗХОД И ВЪНШЕН ВИД	
ЧАСТ ВТОРА: МЕСТНИ ИСТОРИИ	
АФРИКА.....	21
ИНДИЯ	25
ЯПОНИЯ	27
КАМБОДЖА	29
АМЕРИКА	31
ЕВРОПА	33
ЧАСТ ТРЕТА: ПРОМЯНА НА ФОРМАТА	
ЗАКЛЮЧЕНИЕ	47

Поздравления, читатели!

Следващите страници обобщават проучванията ми, свързани с рептилоидните извънземни.

Тази колекция на Мемес покрива много страни, които съм посетил при изследванията си.

Надявам се тези истории да ви доставят удоволствието, което доставиха на мен, докато ги събирах!

Сърдечни поздрави,

Айк Дейвид Стрийбър

28 октомври, 2011—Лондон, Великобритания

ВЪВЕДЕНИЕ

Влечугите са една от най-древните форми на живот. Те са много приспособими, което им е помогнало да оцелеят в продължение на милиони години. По света има 6 000 вида влечуги, които живеят при различни типове климат. Повечето от тях живеят на сушата, но някои обитават океана и сладководните басейни.

Думата „влечуго“ означава „пълзя, лазя“. Много влечуги имат дълъг живот, а някои морски костенурки живеят в плен над сто години. Влечугите са студенокръвни, което означава, че телесната им температура се променя според температурата на въздуха и околната среда. Докато бозайниците имат вътрешен терморегулатор, поддържащ постоянна телесна температура, влечугите трябва да търсят среда (планета), която да подпомогне оцеляването им.

Смята се, че 80% от енергията на влечугите идва от Слънцето. Останалите 20% идват от растенията и животните, с които се хранят. Няма особена разлика между начина, по който едно влечуго, човек или растение поглъщат слънчевата енергия, която да използват за химическите си процеси.

Местните жители от поколения си предават учението за сродството и близостта между всички живи същества. Много групи и племена, споделящи обща ДНК с определено животно, са нарекли това животно предшественик или тотем. Колкото и да е странно, тези хора споделят сходни физически характеристики със своя тотем. Забележете как тези характеристики на влечугите се извяват при хората.

- При влечугите, включително и птиците, липсват ушни миди
- При хората – много малки уши
- Влечугите нямат телесно окосмяване
- При хората – много малко или никакво окосмяване
- Влечугите/змиите долавят вибрациите и инфра лъчите
- При хората – долавят същото
- Влечугите използват фотонната енергия
- Хората също.

Влечугите оцеляват най-добре при топъл климат. Хората също се чувстват добре в такава среда.

Съвсем не е необичайно да се види човек с тотем на влечуго, който има драстични смени на настроенията според средата, в която се намира. Рептилоидните Извънземни и хибридите им човешки потомци са много отзивчиви, което означава, че те много лесно се настройват към емоционалната честота на средата. Мислите и емоциите са заредени с енергия. Човешкото същество може да предава електрически импулси на изпаренията в едно помещение, като променя структурата на молекулите в изпаренията, които по този начин се превръщат в хранилище на характеристиките на човека.

Изследванията показват, че помещение с достатъчна степен на влажност може да съхрани човешките импулси до четири дни в своите парни хранилища.

Зоната на носа при рептилоидните човеци е чувствителна към електромагнитните вълни. В носните кухини се намират неутрални рецептори, отговорни за обонянието, като по този начин рецепторите се излагат на усещанията в околната среда. Усещанията често се бъркат със звук поради близостта на тези рецептори до ушите и звучат като телевизионен приемник, настроен на неизползван канал.

Някои хора са толкова чувствителни към тези вълни, че невроните им могат да демодулират радио излъчване, в резултат на което могат да чуят много слаби гласове. Много от тези чувствителни хора свършват в психиатрични заведения, защото чуват неща, които останалите не чуват.

Разгледахме класическото определение за влечуго и го сравнихме с характеристиките на хората.

Сега нека изследваме произхода и външния вид на рептилоидните извънземни, както и да чуем разкази на местни хора за срещите им с тях.

ЧАСТ ПЪРВА
РЕПТИЛОИДНИТЕ ИЗВЪНЗЕМНИ

ПРОИЗХОД
И
ВЪНШЕН ВИД

“... Марсианците не са нито малки зелени, нито сиви човечета, а високи смолисточерни хора...”

— Волфганг Хюм

Има много древни устни сведения, както и някои съвременни теории, отнасящи се до произхода на рептилоидните извънземни:

- **Вътрешноземни:** Местни същества от Земята, които живеят в подземни градове в големи кухини в земята и в подводни бази.
- **Вътрешноизмерни:** Същества, които обитават друга вибрационна реалност, които с лекота преминават от едно измерение в друго.
- **Извънземни:** Същества от друга планета или звездна система, например Сириус, Дракон и Орион.

Според хора, които твърдят, че са имали контакт с тях, съществуват три физически типа извънземни: Рептило-хуманоидни хибриди, Крилати рептилоидни същества и Сиви извънземни рептилоидни хибриди. Височината им варира от 1.50 до 2.70 метра. Те имат атлетична фигура, покрита със силно пигментирана люспеста кожа. Цветът им варира от тъмнокафяв до тъмнозелен. За тях се говори, че имат изключително малки уши или изобщо нямат такива. Главата е полегата, а очите са големи с вертикално цепнати зеници. Носът е сплескан с V-образна форма. Според сведенията рептилиите са с или без опашки, като липсва телесно окосмяване.

Жените, които твърдят, че са имали сексуални контакти с тях, съобщават, че мъжките извънземни са много надарени.

Според д-р Малачи Йорк, рептилоидните извънземни са известни като Догри или Догир, наречени „грозните водни същества”. Те били високи от 1.80 до 2.10 метра, нямали телесно окосмяване и „имат хриле като останалите влечуги.” Хрилете обикновено се свързват с рибоподобни същества или такива, които са дошли от шестата звезда от съзвездие Орион. Няколко вида змии имат един бял дроб, но хрилете при влечугите са нещо необичайно.

Възгледите и учението на д-р Йорк са много нужни за тази книга. Следващата информация е дадена от ученици и последователи на г-н Йорк по време на изследователска експедиция. В книгата на д-р Йорк „Свещените плочки” се разказва за племе от Мали, потомци на египтяните и пътешественици от отвъд звездите. Това племе се нарича Догони. Пътешествениците, които са дошли на Земята и са създали потомство със западноафриканци, са рептилиите от Сириус Б. В информацията се казва, че рептилиите създават потомство с хората от векове. В други истории се разказва за Хаатон от расата Драконис, който се отцепил от своята и другите шестнадесет различни раси рептилоиди и въстанал срещу влечугоподобните, заставайки на страната на хората.

Отношението на Хаатон към човечеството не било достатъчно за един от ръководителите на изследователската група. Когато бил попитан за другите раси рептилоиди, той казал, че всички рептилоиди са „неприемливи” и трябва да се убиват на място.

Един от членовете предостави копие на „Свещените плочки” за допълнителни проучвания. В нея има една история за догоните от Западна Африка. Споменава се един мит за това как богоподобните същества, наречени Номо, някой ден ще се върнат на Земята. О’Номо от Езерото ще се върне на Земята в човешка форма в кивот, заедно с предците на хората, ще **промени формата си** в първоначалната, за да властва над водите и да даде многочислено потомство (разплод).

Различни групи за изучаване на НЛО, хора, които са били отвличани, и очевидци от Италия предават ужасяващи истории за рептилоидните извънземни. Възможно ли е по света да има истории, разказващи за различен опит с извънземните? Нека изследваме някои от различните племена и култури по света.

**ЧАСТ ВТОРА
МЕСТНИ ИСТОРИИ**

**АФРИКА, ИНДИЯ, ЯПОНИЯ,
КАМБОДЖА, АМЕРИКА
И ЕВРОПА**

АФРИКА

Етническите групи на догоните и телемите имат интересни истории. Докато в Западна Африка историите, които се разказват за догоните и „Куу” (така западноафриканците наричат извънземните), са били възхитителни. Една от историите – за разпънатия на кръст и възкръснал Номо – има множество различни версии. Тук трябва да се отбележи една среща със старейшина от Гамбия. Когато бил попитан за догоните от Мали, той казал, че знае за тях и е участвал в ритуалите им. Той продължил с изказването, че догоните не приличали на никое друго племе от Западна Африка и системата им от вярвания била различна от тази на останалите западноафриканци. Нека да видим!

Историята за разпънатия на кръст и възкръснал Номо започва със създаването на Вселената от Бога Амма, а по-късно Амма създава раса от същества, Номо, от яйце, разделено на двойна плацента. В едната плацента мъжкият Номо не изчакал обичайния гестационен период, предвиден от Бог/Амма и се появил преждевременно от яйцето. Историята започва с това разчупване... Когато Амма (съзателят) забелязал безредието, причинено от Ого в процеса на сътворяването, Амма първоначално решил да вземе обратно труда си (света/сътворението), като го повери на двойка, която се развивала в друга плацента. Вътре в яйцето с двойната плацента компенсиращата двойка правилно формирала шестдесет периода пред Ого. Компенсиращата двойка били възмутени от недовършената инкубация/гестация на Ого и кражбата му на неговата плацента.

След всичко това Амма пожелал да отбележи началото на делото си чрез изкупление и изпитание. Изпитанието било да предостави елементите на сътворението в ръцете на правилно развитата двойка. Но Амма не искал да включва откраднатата плацента в нова вселена, тъй като тя вече била нечиста заради Ого, но не искал и да я остави, за да създаде нова плацента. И така Амма се отказал от идеята за второ сътворение и събитието продължило във вселена, която била уникална.

Заради кражбата името на Ого било променено на Юругу, което означава „крада, ограбвам”, макар етимолозите да твърдят, че името означава „промъквам се”, изразявайки потайния и прикрит характер на нещо или някого. Юругу, този дявол, приел тогемата на лисица и станал известен като Бледата Лисица, размирника, отговорен за намесата в процеса на сътворението.

Амма чувствал, че изкуплението за безредието в сътворението трябвало да бъде агонираща смърт.

Съществуват много версии на историята за избора на жертва от Амма. Версията, дадена тук, ясно сочи Юругу/Ого, чийто живот бил достоен за името му...

Амма първоначално искал да принесе в жертва Ого, но Ого го разубедил, казвайки, че може да бъде много полезен на човечеството и затова било по-добре да бъде избран брат му, който да пречисти света. Номо Сему, братът на Юругу, донякъде споделял отговорността, тъй като допуснал кражбата да се осъществи. (Сему трябва да е бил най-големият. В повечето йерархии на братя и сестри най-големият бива „разпънат на кръст” заради стореното от по-малките.)

Амма взел Сему и го отвел на север, където изправен и с лице на изток бил завързан за килена (дърво), чиито корени се простирали в три посоки и чиито два клона поддържали гръдния му кош. От главата до петите тялото било увито с гъвкава желязна спирала, която се наричала „Четиринадесетте свята в спирала на Амма”. Тя се издигала отляво надясно, преминавайки пред тялото в същата посока, като яла (белезите) на вътрешната спирала на първичното яйце. Амма разпънал двете ръце на Сему през чатала на дървото. Номо Сему ожаднял и по негова молба Амма му дал да пие вода от медна купа. После Амма го убил. Спиралата на въжето, Амма, променил посоката на сътворението на света, започвайки я отляво, за да достигне вляво. Така Амма преустроил света, увивайки спиралата около жертвата по същия начин, по който тя се извила, за да формира Вселената.

Когато Сему изгубил цялата си жизнена сила, онази енергия, която подхранвала Вселената, освобождавайки света от нечистотата, той предал всичките си жизнени принципи на хората. Номо умрял,

за да остави дугой (завет) на света. След като пречистващото му разпръсване се състояло, Амма събрал отново органите на жертвата и го върнал към живот.

За читателя може да е интересно да открие цялата история на догоните за сътворението и да я сравни с откритията и изследванията на ДНК, РНК и органичната химия.

Процедурата на жертвоприношението и структурите на протеините в органичната химия са сходни:

В живите системи има 20 различни вериги (въжета), формиращи 20 аминокиселини. В органичната химия асиметричният въглерод се визуализира като разположен в центъра на тетраедър, като атомите или групите на N, C, R и H са в четирите вихъра. Гледайки от вихъра H към центъра, ако останалите три са N, C, R, по посока на часовниковата стрелка, за тази аминокиселина се казва, че има лява L-конфигурация. В противен случай е с дясна конфигурация. Всички естествени аминокиселини в протеините са L-аминокиселини. Други биополимери като полизахаридите също са с лява конфигурация. Дясно конфигурираните полимери могат да се синтезират само лабораторно. Защо природата е ляво ориентирана е загадка за учените и тази загадка може да е фундаменталният отговор за произхода на живота.

Това предпочитание към една форма на проявление, пред друга не е изолирано явление в природата. Друг случай е доминирането на материята над антиматерията в обзримата Вселена. Тъмната материя е съзнателна, а Вселената е физически черна, но не поради липса на светлина. Слънцето, звездите, луните, пулсарите, свръхновите звезди и кометите излъчват светлина и Вселената ги приютава всичките. Светлината се възприема, само когато фотоните/енергията срещнат друга материя/енергия и затова по същество светлината не съществува сама по себе си. Вселената е физически черна и жива... **Теорема на Телем.**

ИНДИЯ

Преди проучването на сведенията от Индия, свързани с рептилоидите, трябва да се обясни термина „асура“. Терминът се е използвал за Висшия Дух в най-старата част на Риг Веда. С думата „асура“ са били обозначавани няколко главни божества – Индра, Агни и Варуна. По-късно тя придобива противоположно значение, обозначавайки антибог, или демон, враг на боговете. Логичният въпрос сега е кой е обърнал това значение на думата.

Като всяка друга социална, политическа или религиозна група, хората, които дошли в Индия и се борили за контрол над нея, имали тенденцията да представят идеала си за живот като морално здрав и че истинските богове били от тяхната етническа група. Тези хора били благородните Арийци.

Да, свещените Веди виждали човечеството като разделено на благородни Арийци, почитащи боговете, и несвети Дасиуси (диваци), строители на покварени градове, експерти по магия. Важно е да се отбележи, че антибоговете (змията-антихрист) трябвало да бъдат унищожени не заради греховете на асура, а заради тяхната сила и познание, които застрашавали боговете на Арийците.

Асура често са свързани с различните Хинду племена като Калинга, Магадха и Нага. Днес все още има племена Нага в индийския щат Асам. Рептилоидите се считат за асури или наги (змейове). Те обитават планински пещери в земните недра, където имат големи градове. Асура/рептилоидите живеят също и в морето (Номос?) и в небето, където имат три прекрасни крепости от желязо, сребро и злато, от които атакуват трите свята. Древните учения казват, че асурите са силни в битка. Те са умели в магията и могат да се трансформират в различни форми и да стават невидими.

В изкуството си индийците представят нагите като получовек, полузмей. Някои са красиви, с бижута и обеци. Домът на рептилоидите на Земята се нарича Патала или Нирая.

Според легендите Нага не са отрицателно настроени към хората и сключват бракове с тях. Нага изглежда са били тотем на някои крале в Южна Индия, като повечето са изобразени с качулка на кобра. В Африка и особено в Египет се открива същия мотив с кобра в царските символи. Припомняйки си външния вид на рептилоидите, най-вече височината им, обърнете внимание на височината на преддверията и коридорите в сградите на Древен Египет. За рептилоидите се казва, че са високи до 2.70 метра! Забележете племената в Източна Африка - Нуба, Амхара и Нуер. Исторически факт е, че египетските царе си избирали съпруги от юга (Куш). Египетските преддверия контрастират на преддверията в Китай и Япония. Средностатистическият американски турист си удря главата, когато влиза в подобни места. Обикновено хората строят нещата така, че да са полезни и практични, особено тогава. Помислете над това.

Има истории за Арийци, сключили съюзи с асури. Но като цяло рептилоидите не са нанесли трайни щети на индийските народи.

ЯПОНИЯ

Една от най-старите истории в японската история е родовата вражда между клановите Таира и Минамото. Кийомори, предводител на клана Таира, бил убил Йошимото, главатаря на Минамото. Кийомори се заклел да убие всеки роднина от мъжки пол на Йошимото, като по този начин завинаги елиминира силата на клана му.

Вдовицата на Йошимото се съгласила да се омъжи за Кийомори, за да спре войната и да спаси живота на сина си Йошитуне. Йошитуне израснал, мразейки пастрока си, убиец на баща му, и тайно започнал да изучава изкуството на боравенето с меч.

Един ден, когато се упражнявал в долината, се образували тъмни облаци и пред Йошитуне се появило чудовище. Чудовището било Тенгу. Тенгу се описва като получовек-полуптица, с бяло лице, дълъг червен клон и гигантски орлови нокти. Тенгу казал, че е наблюдавал Йошитуне и му предложил да го обучи да се бие. Според фолклора Тенгу са раса злонамерени същества, които причиняват и разпространяват беди сред човечеството, само за да се забавляват.

Йошитуне, обучен от тези богоподобни същества, повел едни от най-известните в историята битки срещу Таира и ги разгромил.

Тенгу в Япония много напомнят Гаруда в Индия. Разказва се, че майката на Гаруда била Вината, сестра на Кадру, змейската кралица. Древните индийски учения казват, че между двете сестри имало съперничество, което довело до омраза между потомците им Тенгу/Гаруда и расата на Нагите.

Според други древни неписани сведения, потомъкът на Тенгу бил Тиен Коу. Известен като Звездното Куче, за Тиен Коу много пъти се е говорило, че е дошъл на Земята, за да причини унищожение. Едно от най-интересните сведения за идването на Тиен Коу на Земята датира от шести век пр. Хр. В него се казва, че Тиен Коу се спуснал на Земята като комета. Опашката на кометата се простирала до небесата, а по време на навлизането му жълтеникава светлина огряла на километри, отравяйки посевите, над които паднала.

Императорът бил толкова ужасен от това посещение, че се постарал да удовлетвори исканията на кучеподобното чудовище, включително като го храни с човешки дроб. За Тиен Коу се казва също, че отвличали деца. Причинявайки толкова войни и разрушения в Япония, Тенгу и Тиен Коу имат изключително слабо присъствие в Японската история, най-вече в областите Нага Ока, или Нагасаки.

КАМБОДЖА

Легенда разказва, че променящите формата си Наги помогнали на Прах Тхонг да основе Кампучия (Камбоджа). Прах Тхонг, основател и крал на Камбоджа, се оженил за прекрасната Нагини, която се появила от водата и приела човешка форма, за да бъде с него.

СЕВЕРНА И ЮЖНА АМЕРИКА

“... трябва да се имат предвид всички налични варианти на даден мит. Няма само една истинска версия.”

— Клод Леви Страус

Френски антрополог

В Северна Америка има много разкази за рептилоидните извънземни. Повечето са били записвани и преразказвани много пъти в книги, а също и на НЛО конференции. В Южна Америка има няколко истории по въпроса, затова ще започнем оттам.

В град Тиуанако в Перу има много легенди и предположения, отнасящи се до миналото му. В една от историите се разказва за златен космически кораб, дошъл от звездите. В кораба имало женско извънземно на име Ориана, която щяла да се превърне в „Ева“ за земното човечество. Според легендата Ориана родила 70 деца, преди да се върне при звездите. Странното е, че се казва, че тя е имала само четири пръста с ципи между тях.

Ацтеките, мезоамериканска цивилизация, имат история за рептилоидните богове. Според племенните старейшини „Първият Бог“ бил Кетцалкоатл, Пернатият Змей. Разказва се, че Кетцалкоатл създал човека от изпепелени кости, глина и собствената си свещена кръв. Всеки, който има окултен или метафизичен опит, ясно може да види хиперизмерната физика тук. Първо, костите излъчват радиоуглерод, който е образуван от космически лъчи. „Богът“ ясно е разбирал, че за да запази холографската форма на живот в триизмерното пространство/реалност, трябвало да използва като основа тежък въглерод – въглерод 14, вместо въглерод 12. После са земята и водата. Земята се използва по подобен начин, както и костите – да се заземи новообразуваната същност, нещо като сродна връзка с тази планета. Глината, която е земя, съдържа и вода. Водата е свързана с етерното владение, флуидността на реалността и пространството. „Езерото“ на това владение, което съществува в нашата атмосфера, се свързва с непроявената светлина, пространството, или тялото (акаша). Съединена със земята, светлината (която е вторичен продукт от срещането на енергиите), или електромагнетизмът, създава проявление. Кръвта/ДНК, бидейки дух (повече от половината от нея се състои от газове), е като антена за приемане на информация от груповия разум, който се е появил от „езерото“ или „небесата“ или „предците/извънземните“, което оживило новото творение.

За да разбере какво са правили боговете в тази реалност/измерение, човек трябва да разбере, че Вселената има безброй измерения.

В Северна Америка има сведения (в радиопредавания) за срещи с рептилоидни извънземни. Повечето хора съобщават, че са видели същества в планински райони и заблатени/езерни местности. Историите в Северна Америка не са толкова изобилни, колкото в Европейските страни.

ЕВРОПА

В много групи за изучаване на НЛО и конспиративни кръгове се говори, че някои от бившите президенти, европейски световни лидери (включително кралските фамилии) имат извънземно рептилоидно потекло. Ако това е истина, тогава е още по-вероятно те да имат и черна африканска кръв.

Всеки си има по двама родители, четирима прародители и осем пра-прародители. Само за десет поколения броят на предците на един човек може да достигне милиони. Тацит, римски историк, през 80-та година сл. Хр. ясно споменава „тъмната кожа и необичайно къдрава коса” на Силурите, или Черните Келти, обитаващи Англия. Той продължава с това, че те били дошли от Испания.

Трима археолози са изровили голямо количество данни за черни африканци в древна Британия: Джералд Мейси (масон 33-та степен), Сър Годфри Хигинс и Дейвид МакРичи.

Мейси е написал „Египетският произход на Британските острови” и там казва, че архитект от негроидната раса на име Мориен е построил Стоунхендж. Той казва: “Мориен още е бил наричан и негрър, което сочи, че е бил от черната раса, строителите Кушите.”

МакРичи в книгата си „Древни и съвременни британци” е писал за доминацията на маврите в Шотландия чак до времето на Саксонските крале. Следват цитати от негови трудове, датирани Лондон, 1884 г.: „... Чак до десети век три от тези провинции (в Шотландия) били с изцяло тъмнокожо население, а върховният им управник за известно време станал първостепенен крал на Презморска Шотландия...” МакРичи продължава: „Виждаме един от тъмнокожите хора – римските маври – като крал на Албания през десети век. Историята го познава като Кенет, понякога като Дубх и като негрър.” След това продължава: „Знаем като исторически факт, че негрърът Вел Дубх е живял и управлявал и някои окръзи с чернокожо население и че го е наследила раса, известна като „син на Черното.”

Той добавя, че тези негри били претопени, като са създавали поколение само с бели, така че „никой етнолог не би могъл да открие присъствието на друга кръв. Но все пак и в двата случая мъжкият потомък винаги носел фамилията, дадена на далечните му предци – фамилия, означаваща „черният човек.”

МакРичи дава на другите негроидни фамилии имена, които щели да станат известни в английската история (а по-късно и в американската), но тези имена няма да бъдат споменати. Вероятността афро-рептилска-извънземна ДНК да тече във вените на елитното английско общество може би е реалност. Точно както има историческо доказателство за това, има и доказателство, сочещо обратното.

В „Приключенията на човечеството” немският учен Юджийн Джордж твърди, че Атлантите били етиопци, „най-висши в Африка и Азия”, които били проникнали и в Южна Европа. Едва след дългогодишна битка черните атлантски заселници били прокудени от Европа. Г-н Джордж предполага, че древната памет е оцеляла в страха на европейците от дракони. Той казва, че „драконът, изрисуван върху кралските символи, бил носен в авангарда на черните армии.”

Г-н Джордж може би има право, позовавайки се на ужаса от рептилоидите и умствената нагласа на европейците срещу тях. Забележете научнофантастичните и фентъзи книги, в които се разказва за дракони. На корицата обикновено има русокос хубавец, с огромен меч (символ на фалическа мощ), който трябва да спаси своя град (или околност) или красива млада жена от големия дракон. Същият страх от рептилоиди може да бъде открит и в Библията. Хитрата коварна змия/нага се опитва да образува човечеството до нивото на другите интелигентни същества, но „Бог” не искал човекът „да бъде като нас, разпознавайки добро от зло, а да остане „невинен” (глупав работник). Този „Бог”, разхождайки се по хладина в градината, видял, че генетичните му шедьоври се учили да се обличат, благодарение на съществуването на Нага. Затова като наказание богът превръща нагата в генетичен урод без ръце и крака, само защото била честна и не участвала в конспирацията да се държи една форма на живот в подчинение, като се спъва духовното и интелектуалното ѝ развитие.

Съпоставете манталитета на „убиеца на дракони“ с възгледите на други култури за дракона. В китайската митология драконът е един от четирите важни интелигентни зверове-закрилници, главният сред покритите с люспи влечуги. В Япония драконът е емблема на Микадо. В Индия, Африка, Мексико, Централна и Южна Америка драконът е много могъщ и дружелюбен дух.

Както бе споменато по-рано, г-н Джордж смятал, че атлантите били чернокожи хора. Ако историята на Атлантида е истина, а също е вярно доказателството, че тя е била Антарктида, тогава най-близкият народ по суша биха били туземците от Южна Африка и Южна Америка.

Според европейския мит, Ромул и неговият брат-близък основали Рим. Любопитното около тази история е, че една вълчица открила двамата, когато били още бебета, и вместо да ги изяде, ги откърмила. Няколко древни статуи изобразяват бебетата, заедно с тяхното животно-закрилник. В легендата на Догоните се казва, че Ого бил като куче, светла лисица. В Южна Америка някои съдове на мохиканите били моделирани във формата на лисича глава. В Япония Тиен Коу, Звездното куче се намесва в човешките дела. Името „Адолф“ се смята, че означава „благороден вълк“. Името/терминът „Бог“ на английски, прочетено отзад-напред, означава „куче“ (god - dog). Кучешкият тотем се появява в римската история, както и в арийската. Койотът, светлата лисица, чакалът, вълкът и кучето – за всички тях има митове за напакостяването им спрямо човечеството. Най-добрият приятел на човека е по-скоро най-близкият му роднина, особено когато си заравя разни неща и по-късно ги изравя, за да ги яде.

Историите от Европа са достигнали до Новия свят, още преди да се превърне в Америка. Цитат от капитан Джон Смит (1580-1631) от „Обща история на Вирджиния“, том четвърти, страница 294 (1606-1625):

„... толкова голям беше гладът, че дивакът, когото убихме и погребяхме, по-бедните изровиха и изядоха сварен и задушен с подправки...“ Джеф Дамър (сериен убиец и канибал – б.пр.) би имал знаменателен ден, ако бе роден по онова време. Коментирайки поведението на Дамър, възможно е поведенческите му проблеми да са били генетични или случай на атавизъм.

Губернатор Бранфорд казал за първата зима на пилигримските отци в Новия свят: „... останаха едва петдесетима, от които само шестима-седмина бяха нормални хора.“ Джордж Торп, високообразован колонизатор, писал през 1621 г.: „... повечето тук загинаха от болести на ума, а не на тялото.“ Тук трябва да се изясни, че никоя същност, нито група/вид е съвършена или по-висша спрямо друга форма на живот. **ТАМ ОТВЪД ИМА ЖИВОТ**, затова внимавайте с обноските, ако искате да сте част от Новия ред на покорни съюзници. Скоро ще дойде денят, когато знанието за извънземния живот ще бъде нещо съвсем обикновено. Моля, помнете, че всеки човек или група хора могат да бъдат представени като ненужни или опасни за обществото. Влиятелният човек може да каже неща, които да доведат до убийството на хиляди. Пример за такъв случай е Томас Джеферсън и туземското население на Новия свят. Смята се, че Томас Джеферсън е направил следното изявление: „... безполезни, скъпоструващи, непокорни съюзници.“ Друг анатемосващ цитат идва от папа Александър III през 1177 г. Папата написал писмо, в което описвал страната си и другите земи, управлявани от Църквата. „Имаше Гог и Магог и други нечисти раси, изолирани отвъд Северните планини от Александър Велики, до момента, когато ще се спуснат и ще унищожат света... Там има и канибалски раси, които никога не умират, защото плътта им непрестанно се обновява чрез плътта на други човешки същества.“ Помнете, бъдете добри към всички форми на живот.

ЧАСТ ТРЕТА
СМЯНА НА ФОРМАТА

По целия свят има истории за сменящи формата си богове, богини и полубогове. В Африка се разказва, че О'Номо някой ден ще се върне на Земята, за да създаде нов световен ред с предшествениците на човеците, а после ще възвърне истинската си форма и ще управлява от водата. Историята на основаването на Камбоджа е много подобна. Женската Нагини излязла от водата, сменила формата си и създала нова страна.

За полубоговете, произлезли от бог (извънземно) и смъртен (човек), се казва, че имат среден интелект и/или физическа сила. Като химическите екстракти от есенен минзухар, генетичните екстракти от „боговете” водят до удвояване на интелигентността у хората, превръщайки ги в герои сред останалите хора.

Обяснението за способностите за смяна на формата е атавизмът. Атавизмът, повторното появяване на стара ДНК след промеждутък от много поколения, е малка част от процеса. По-малка част може да бъде открита на субатомно ниво. Смята се, че основните градивни частици на материята са атомите. Според западния възглед за физическия свят, протоните, неутроните и електроните са основните компоненти, изграждащи атома.

Електроните обикалят с висока скорост около ядрото и по този начин образуват „обвивката” на атома. Смята се, че всичко това се държи цялостно от електромагнитната сила. Онова, което отличава един атом от друг, е броят на електроните и протоните.

Има 105 основни елемента, които се различават по цвят, текстура и тегло, тъй като имат различен брой електрони и протони. Материята представлява просто кондензирана енергия, като промяна на атомната енергия чрез прибавяне или изваждане на частици ще доведе до промяна на физическата субстанция, която създава този атом.

Материята е много по-малко солидна и далеч по-ефимерна, отколкото изглежда. Атомите са съставени почти изцяло от „празно” пространство. Едно от най-важните неща, които трябва да се запомнят, е че смяната на формата е движение.

„Положително” и „отрицателно”, „ин” и „ян”, нули и единици – с тези принципи може да се промени, създаде и унищожи всичко. Генетичният код на „универсалното дърво”, приложим към разчитането на записите, произхождащи от ядрената ДНК или прокариотната ДНК, има един инициращ кодон и три прекратяващи кодона, които да започнат и да спрат синтеза на протеини. Чрез термините на основите на РНК, инициращият кодон е AUG (кодове за метионин (MET)). „Стоповете” са UGA, UAA и UAG. Генетичният код на митохондриите има три инициращи кодона - AUG, AUA и AUU. Четирите стоп сигнала в кода на митохондриите са AGA, AGG, UAA и UAG. Следователно, в кода на митохондриите има само 60 възможни кодона. В митохондриите кодонът UGA сега закодира задействащ момент (TRP), вместо сигнал „стоп”. Кодът на митохондриите е симетричен спрямо закодираните аминокиселини.

Тъй като е по-симетричен от универсалния код, кодът на митохондриите би трябвало да е по-древен. Изследователите са заключили, че силно „консервативните” гени на протеините са съществували горе-долу по същото време, когато първите клетки са се „появили” на Земята. Гените на ядрото са както консервативни, така и иновативни: консервативни, защото са запазили в банката си данни всеки един интрон, а иновативни, защото могат (и ще го направят) някой ден да открият приложение на интроните, които биха могли да послужат като превключвател за задействане на неочаквани гени (извънземно/животинска материя).

Този превключвател е човешкото съзнание, работещо с епифизната жлеза. От гледна точка на филогенезата епифизната жлеза при хората е модифицирано око. При други форми на живот като амфибиите и влечугите, най-вече гущера *Sceloporus occidentalis*, епифизата присъства като теменно или трето око на върха на челото. При други форми на живот, като бозайниците, епифизата ембрионално се е изтеглила в главата, превръщайки се от физическо трето око в светлинен преобразувател, който преобразува светлината в хормонални сигнали, които могат действително да променят формата и функцията на физическото тяло.

Епифизните секрети мелатонин и сератонин действат като хормонални ключове, отключващи портата към несъзнателния ум. За мелатонина е известно, че инициира сънищата, задействайки locus coeruleus. Locus coeruleus е черен, тъй като съдържа големи количества меланин, същият химикал, който създава цвета на кожата и който в този случай се открива в самата структура на мозъка. Нещо повече, locus coeruleus е дванадесетият и най-висш във веригата от дванадесет пигментирани мозъчни ядра, които се откриват в мозъчния ствол. Това са т.нар. субстанции негра (черни), и свързаните с тях ядро brachialis pigmentosus и ядро parainfralis. Останалите девет ядра са или част от невромеланиновия колон или съседни на невромеланиновия колон. Те са: locus coeruleus, nucleus intracapsularis sphericus, nervi trigemini, mesencephalicus, pontis centralis oratoris, tegmenti peduncularis, parabrachialis, medialis dorsomotor и retro ambiguus. Името locus coeruleus означава буквално „черна точка“. Locus е латинска дума, като stlocus locum означава точка или точица. Coeruleus произхожда от санскритската дума caeruleus yamas, което означава „черен“.

Д-р Клемент, чийто литературен псевдоним е Хилтън Хотема, е писал за епифизната жлеза и предмета на метафизиката. В един от трудовете си той е писал подробно за епифизната жлеза, водейки регистър на откритията си. Той е написал, че вибрационната честота на епифизата е толкова висока, че не може да се измери с вибратор. Г-н Хотема предполага, че епифизата вибрира с милиарди оборота в секунда. Комбинирайки доклада на д-р Хотема със съобщения на очевидци на смяна на формата от автори като Фредрик Кай и Малидома П. Сам, човек би счел, че епифизната жлеза работи на ниво четвърто измерение (или по-високо), като не само достига света на сънищата/духовния свят, но на практика разбива холографския образ, който виждаме в третото измерение. Чрез добре трениран съзнателен ум епифизната жлеза може да вибрира в цялото ни тяло с милиарди оборота в секунда, задържана цяла от електромагнитното поле на тялото, като по този начин получи достъп до ДНК на тотема/отпадъчната ДНК. И така, къде се намира тази тотемна или извънземна ДНК? И знаели ли са туземците за нейната сила? За да отговорим на последния въпрос, отговорът може би се крие в резбарското изкуство. Пилонът на тотема е резбован с картини на предците на хората в центъра близо до основата, а тотемното същество се изобразява в горната част на пилоната, в зоната на главата. Пилонът на тотема е като човешки гръбнак, а горната му част е като глава или мозък.

Отговорът на първия въпрос може да бъде открит в един чисто научен източник – Книгата по анатомия на д-р Грей, класическото издание за колекционери. В тази книга читателят ще открие някои много странни отклонения при „картографирането“ на човешкото тяло. Например, изследване на церебро-гръбначна течност и говорене за влечуги и епифизното око на гущера. Следва частичен цитат от раздел „Нервна система“ от Анатомията на д-р Грей:

„Церебро-гръбначната течност изпълва субарахноидното пространство. Тя е бистра, прозрачна течност с леко солен вкус и слабо алкална реакция. Според Ласейн тя се състои от 98.5 части вода, като останалите 1.5 процента са твърда материя, животинска и соли. Тя варира в количество, като е най-изобилна при възрастните хора, и бързо се репродуцира.“ Последното твърдение идеално съвпада с историята, написана от Малидома П. Сам за смяната на формата на баба му. Втората част от цитата идва от раздел „Среден мозък“: „Структура: Епифизната жлеза се състои от множество фоликули, обгърнати от епител и свързани помежду си чрез израстъци от свързваща тъкан. Фоликулите съдържат прозрачна гъста течност и известно количество песъчлива материя, наречена acervulus cerebri, съставена от фосфати на магнезия и амония, заедно с малко животинска материя. Тези втвърдявания са почти постоянни в съществуването си и присъстват през всички периоди от живота. Намират се по повърхността на тялото на епифизната жлеза и понякога по стъбълцата й... Морфологично епифизната жлеза се счита за хомолог на структурата, определила епифизното око на гущерите. При тези влечуги церебралната епифиза е прикрепена чрез удължено стъбло и се проектира през теменния отвор. Върховата му точка се намира точно под епидермиса и при микроскопски оглед присъства рудиментарно под формата на структури, подобни на онези, които се откриват в очната ябълка.“

Други неща, които трябва да се изследват, засягащи смяната на формата: муцин (вид протеин – б.пр.), мукопротеин, вагусен нерв, гама-аминобутирична киселина, индоламин, целомическа течност, хексосамин, хепарин и електрическите системи на мозъка и сърцето. Изследвайте областта около епифизната жлеза – голямата церебрална вена. Продължете с изследване на средния мозък и сърцето,

както следва – от висшия към низшия коликулус, до малкия мозък. От малкия мозък до пирамидалната/гръбначно мозъчна зона до гръбнака. Достигнали гръбнака, изследвайте внимателно симпатичния ствол.

Магията на електрическата система на сърцето се крие във фундаменталния стремеж на природата към балансирано движение. С това твърдение, да погледнем как хората разбират работата на сърцето. Класическият възглед гласи нещо такова: „Мозъкът и нервната система контролират подсъзнателно ударите на сърцето.” Сега сравнете класическия възглед с изследванията на биохимика от Калифорнийския университет Айзък Харари. Г-н Харари смлял сърдечния мускул на мишки и добавил ензим, който да разгради протеина, свързващ клетките. Поставил клетките в хранителна среда и след няколко часа някои от клетките започнали да туптят. Клетките започнали да се делят и скоро вече гъмжало от тях. При докосването си една в друга водещите клетки придавали ритъма си на нетуптящите клетки, а когато една биеща клетка се докосвала до друга такава, двете синхронизирали ритъма си, приемайки най-бързия ритъм (вибрация/движение). Стабилно пулсирайки в унисон, сърдечните клетки се смесили в солидна тъкан – (нека миниатюрните сърдечни клетки бъдат урок за дисфункциониращите семейства, които са били смлени и разделени. Можете да ги съградите отново).

Точно както сърдечните клетки били разделени и са се събрали отново, по същия начин тренираният сменящ формата си може да „смели” своята клетъчна структура и ритмично да реструктурира тялото си. И накрая, новакът трябва да изучава ТОПОЛОГИЯ, а именно – групи от морфизми, Теорема на Кейли, свързаност на пътеките, сфери и групи от матрици. Геометрията, ключът към Вселената...

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

“...има основания да се смята, че човек не възприема ближния си като представител на същия вид..., за него различният език, обичаи и други критерии, възприемани по-скоро с ума, отколкото с инстинктите, определят кой е със същата специфика и кой – не, като за всяка малко по-различна група се смята, че не са от същото човечество..., ... точно защото му липсва инстинктивна екипировка, а също така му липсва преживяването на идентичност за своя вид и възприема непознатия като принадлежащ към друг вид. С други думи, именно човечността на човека го прави толкова безчовечен.”

— **ЕРИХ ФРОМ**

Астробиологията, екзобиологията, изучаването на живота, който може да съществува на други планети, биха били много трудни за усвояване от група интелигентни същества от Земята. Да, ако някой допусне, че там има интелигентен живот, той все още става обект на присмех. Част от арогантните коментари на някои хора звучат така: „Ако там има интелигентен живот с по-висша степен на знания, защо не идват да ни кажат „здрасти“?“ Фактът, че са интелигентни, е причината да не оповестяват широко присъствието си. Човешки същества като Майкъл Брадли (*Наследството на ледниковия човек*) и Ерих Фром могат да видят нетърпимостта на хората едни към други, поради което едно високо развито същество с достатъчно разум би разбрало, че все още не е безопасно да влиза в контакт с тях. В рамките на здравия разум на всяко същество е фактът, че щом група същества, живеещи на една малка планета като Земята, не могат да се обединят под единно световно правителство, тогава как ще търгуват и контактуват с група същества, управляващи големи звездни системи? Как може хората да уважават и да бъдат честни към същества с четири пръста и тъмнозелена кожа, а да мразят своя ближен с пет пръста и тъмнокафява кожа? Целият живот е целенасочен и няма важни и по-важни от другите. Доказано е, че растенията и животните имат самосъзнание и чувства – както емоционални, така и под формата на физически усещания. Гледайки в по-голям мащаб – мащаба на Вселената – по-голямо зло ли е да убиеш човек, вместо нага или номо? В окултните/ню ейдж групи все още има малка група хора, които виждат света като „добър“ или „лош“, като противостояние между черното и бялото. Това са хората, които обикновено смятат, че оръжията убиват хората, като следващите редове са за тях.

Има две форми на злото – отрицателна и положителна. Отрицателната е принципът на съпротивата, блокирането на изявата на доброто. Ефектът от съпротивата е отрицателният ефект на отрицателното зло. Положителният му аспект е принципът на разрушението. Принципът на унищожението е за премахване на старите морфогенетични мисловни форми, за да се осъществи процесът на еволюция. С други думи, да се изтрие кода на старата триизмерна холограма, за да не задушават новоразвиващите се кодове на живота. Положителното зло си има и отрицателна страна, в чистия хаос, неформирания материя. Това е всичко, което е неприродно, намира се в небалансирана хармония, не е в ритъм. Положителният ефект на положителното зло представлява демоничните същности, символизиращи всички зли представи на човека, които не са компенсирани с излишък на добро и хармонични мисли в други членове на същото морфогенетично поле или груповата душа.

И така, с обяснението какво представлява злото с неговите добри и лоши прояви, човек трябва не само да гледа крайния резултат от едно действие или самото действие – когато се занимава с човешки същества, трябва да се гледа намерението, нагласата на ума и нагласата на ума на груповата душа. Наблюдавайки рептилоидните форми на живот на Земята (или от космоса) и гледайки човечеството, неговото поведение, може да се зададе въпросът кой се подчинява на космическия закон или на екологичната верига? От рептилоидните извънземни и човечеството в кой от двата аспекта на злото ще бъдете поставени вие или те? Или, както всичко в природата, включително звезда, избухваща в свръхнова, всички се подчиняват на природния закон на ентропията.

Reptilian Aliens A Book Of Memes, is just that -those ideas, concepts, and trends that travel from one mind or group of minds to another.

ARE THERE ANY FAVORABLE STORIES OF REPTILIAN ALIENS AND HUMAN CONTACT?

DRACONIAN BLOOD, AND THE WORLD'S ELITE FIGURATIVE OR LITERALLY SPEAKING . . .

THESE QUESTIONS AND OTHER TOPICS SUCH AS:

- o SHAPE SHIFTING
- o EUROPE
- o ASIA
- o AFRICA
- o INDIA

WILL BE EXPLORED IN REPTILIAN ALIENS A BOOK OF MEMES.

Name: Sundiata Xian Tellem

Age: 36

Occupation: Author, Political Leader.

Sundiata Tellem, became the first African-American to become Dallas County Chairman of the Green Party of the United States. After completing his term in office, Mr. Tellem was nominated to become Texas' first African-American Chairman, but respectfully declined the honor to become the Green Party's Black Caucus National Co-Chairman.

An author and creator of many political letters & pamphlets, and press releases, Mr. Tellem is better known for his book, 'Spring break with Melanie Nuntia'.

